

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

27 ianuarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Danciuc Ghenadie în numele inculpatei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 iulie 2020 și sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 05 iunie 2019, în cauza penală în privința lui,

Arcuș Elena XXXXX, născută la XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 06.02.2017 – 05.06.2019

instanța de apel: 06.02.2020 – 23.07.2020

instanța de recurs: 17.10.2020 – 27.01.2021

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 05 iunie 2019, Arcuș Elena a fost recunoscută vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, stabilindu-i-se o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei.

În baza art. 84 alin. (4) Cod penal, prin cumul de sentințe, partea neexecutată a pedepsei efective stabilită prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2018, de 6 (șase) ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere materială pe un termen de 2 (doi) ani, s-a adăugat parțial la pedeapsa aplicată prin noua sentință, fiindu-i stabilită definitiv lui Arcuș Elena, o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 7 (șapte) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere materială pe un termen de 2 (doi) ani.

Termenul ispășirii pedepsei lui Arcuș Elena, urmând a fi calculat din 05 iunie 2019, incluzând în termenul executării pedepsei perioada pedepsei executate.

A fost admisă parțial acțiunea civilă formulată de avocatul Croitor Alexei în numele părții vătămate Mihaliuc Anna, împotriva lui Arcuș Elena Ion privind încasarea prejudiciului material, moral și a cheltuielilor de asistență juridică.

S-a încasat din contul lui Arcuș Elena în beneficiul părții vătămate Mihailiuc Ana suma de 1200 lei (o mie două sute lei) cu titlu de prejudiciul material cauzat și suma de 5000 (cinci mii lei) cu titlu de prejudiciu moral cauzat.

2. În sentință, prima instanță a constatat că, inculpata Arcuș Elena la data de 20 aprilie 2016, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, în timp ce se afla la domiciliul cet. Mihaliuc Anna, situat în mun. Chișinău, str. XXXXX, profitând de faptul că nu este observată de proprietara casei, conștientizând ilegalitatea acțiunilor și dorind survenirea urmărilor a sustras geanta Annei Mihaliuc în valoare de 250 lei, în interiorul căreia se aflau mijloace bănești în sumă de 450 lei, o pereche de ochelari în valoare de 150 lei, pastile în valoare de 200 lei, un aparat pentru masaj în valoare de 150 lei, după care a părăsit locul comiterii infracțiunii, în rezultatul cărui fapt părții vătămate Mihaliuc Anna i-a fost cauzat un prejudiciu material de proporții considerabile în valoare de 1200 lei.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Arcuș Elena a comis infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, după indicii calificativi sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit cu cauzare de daune în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către;

- avocatul Danciu Ghenadie în numele inculpatei Arcuș Elena, prin care a solicitat casarea totală a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitată inculpata în baza art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, or încetat procesului penal în baza art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală;

- inculpata Arcuș Elena, prin care a solicitat casarea sentinței, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie achitată, deoarece nu a comis fapta incriminată. La fel a solicitat aplicarea în privința ei a prevederilor art. 385 alin. (4), (5) și (6) Cod penal, deoarece în prima instanță avocatul ei a omis să înainteze această solicitare.

3.1. În motivarea cererii de apel, avocatul a menționat că:

- în urma cercetării judecătorești a fost audiată partea vătămată care se bazează pe presupuneri că inculpata a ascuns geanta sub haină, iar după plecarea inculpatei nu ține minte dacă a încuiat ușa.

- instanța a dat o apreciere incorectă probelor cercetate contrar art. 101 Cod de procedură penală. Această normă de drept imperativă prevede că, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei,

concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere coroborări lor;

- potrivit art. 8 alin. (3) în coroborare cu prevederile art. 389 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, o sentință de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată;

- de către instanța de judecată a fost neglijată prezumția de nevinovăție, art. 8 Cod de procedură penală, care prevede că „persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de lege, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă. Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condițiile legii procesual penale se interpretează în favoarea inculpatului;

- în cadrul procesului penal a fost încălcat art. 1 Cod de procedură penală, care prevede că organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sânt obligate să activeze în așa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată și ca nici o persoană să nu fie supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere, însă aceasta nu a împiedicat instanța de a constata în partea motivațională că, Arcuș Elena este vinovat de comiterea infracțiunii, în acest caz consideră că, sentința nu est motivată;

- instanța de judecată trebuia să se pronunțe referite la achitarea inculpatei Arcuș Elena, deoarece fapta nu a fost săvârșită de către aceasta. Iar prin recunoașterea vinovăției Elenei Arcuș instanța a reușit să admită acțiunea civilă a părții vătămate;

- în învinuirea înaintată fapta nu conține toate elementele necesare pentru încadrarea juridică a faptei, procurorul nu indică concret modul comiterii infracțiunii încriminate Elenei Arcuș, or, furtul este sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane. Semnul calificativ pentru încadrarea juridică a infracțiunii de furt prevede sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, dar se limitează în partea dispozitiv printr-o deducție personală și abstractă că, inculpata a săvârșit o infracțiune de furt. Cauza penală în acest fel a fost expediată în instanța de judecată cu rechizitoriu;

- ordonanța de punere sub învinuire, în sensul art.281 CP, este actul prin care după examinarea raportului organului de urmărire penală și a materialului cauzei procurorul, considerând că probele acumulate sânt

concludente și suficiente, pune sub învinuire persoana trasă la răspunderea penală. Acest act procedural trebuie să cuprindă, printre altele, și formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor: modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterul vinei, motivelor; semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei;

- neîndeplinirea condițiilor prevăzute de lege cu privire la forma și conținutul rechizitoriului echivalează cu încălcarea prevederilor legale referitoare la sesizarea instanței, încălcare, care potrivit art. 251 alin.(3) Cod de procedură penală, atrage nulitatea absolută a actului procedural, adică, nu se înlătură în nici un mod. Prin urmare, instanța de judecată nu poate dispune restituirea dosarului la procuror în vederea refacerii rechizitoriului, deoarece în reglementarea Codului de procedură penală nu sânt dispoziții exprese, în ceea ce privește, efectul extensiv al nulității actului procedural de sesizare a instanței;

- încălcarea prevederilor legale referitoare la sesizarea instanței au ca efect încetarea procesului penal.

3.2. În motivarea cererii de apel, inculpata a menționat că:

- nu este de acord cu sentința instanței de fond, deoarece ea nu a comis fapta incriminată, a fost acasă la partea vătămată pentru a procura medicamente pentru mama ei, dar nu le-a procurat deoarece nu era convinsă că-i vor ajuta, iar când a ieșit, partea vătămată a închis ușa după ea și a văzut că, avea la ea doar o sacoșă neagră, dar geantă nu avea;

- declarațiile părții vătămate urmează a fi apreciate critic, or, aceasta de fiecare dată își schimba depozițiile și spunea ceea ce-i șoptea procurorul;

- a fost deținută în Penitenciarul nr. 13 Chișinău în condiții inumane unde erau gândaci, păduchi, mucegai, râie, fiind deținută în camera nr. 114/a, 31 m², 18 persoane. În aceste condiții a fost deținută pe perioada din 26.12.2016 - 26.04.2018; 15.06.2018 - 23.11.2018, 05.04.2019 – 21.06.2019.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 iulie 2020, au fost respinse ca nefondate, apelul avocatului Danciuc Ghenadie în numele inculpatei Arcuș Elena, cât și apelul inculpatei Arcuș Elena, și menținută sentința, fără modificări.

Termenul de executare a pedepsei lui Arcuș Elena urmând a fi calculat din 23.07.2020, cu includerea în acest termen a perioadei aflării sub arest din 06.12.2017 - 23.07.2020.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual penale privind administrarea probelor.

Instanța de apel a reținut că, în cadrul cercetării judecătorești, întru constatarea existenței infracțiunii, identificarea făptuitorului și stabilirea

vinovăției, au fost administrate următoarele mijloace de probă incluse în rechizitoriu, apreciate în cadrul cercetării judecătorești și verificate în ședința instanței de apel: declarațiile inculpatei Arcuș Elena date în cadrul ședinței de judecată a instanței de fond; declarațiile inculpatei Arcuș Elena date în cadrul ședinței de judecată a instanței de apel; declarațiile părții vătămate Mihaliuc Anna date în ședința de judecată; plângerea părții vătămate Mihaliuc Anna prin care sesizează cu referire la pretinsele acțiuni ilicite (f.d.5-8, Vol. I); procesul-verbal de examinare a descifrărilor telefonice din 12.08.2016, potrivit căruia s-a stabilit că de pe numărul părții vătămate Mihailiuc Ana 079723800 a fost apelată de mai multe ori bănuita Arcuș, fapt confirmat de către martorul Axenti Andei, precum că numărul în cauză-i aparține cet. Arcuș Elena (f.d.41); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie în baza cărui partea vătămată Mihaliuc Anna a recunoscut bănuita Arcuș Elena, ca persoana care i-a sustras bunurile (f.d.49).

Instanța de apel a considerat că, prima instanță corect a constatat că, prin acțiunile sale inculpate Arcuș Elena a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, argumentând pe deplin poziția adoptată, cât din punct de vedere a cercetării în ansamblu a circumstanțelor cauzei, atât și din punct de vedere a prevederilor legale.

Instanța de apel a reiterat că, latura obiectivă a infracțiunii s-a realizat nemijlocit prin faptul că inculpata, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altor persoane, a pătruns în locuința părții vătămate Mihaliuc Anna mai întâi sub pretextul de a o ajuta la făcut curățenie, apoi deja în cadrul instanței de apel a declarat ca a dorit să procure medicamente, însă când i-a pus ceva de mâncare a mai solicitat și ceva alcool, iar partea vătămată Mihaliuc Anna i-a răspuns că este hipertonică nu servește băuturi alcoolice, dar are acolo un pic de vin și ea i-a spus ca să-i toarne un pic, turnându-i un pic de vin și ea a întrebat „dar dumneavoastră de ce nu vă turnați” la ce i-a răspuns că nu servește băuturi alcoolice, dar inculpata Arcuș Elena a insistat ca să-și toarnă măcar un pic de vin. Ulterior, i-a spus să-i dea ceva din mere portocale, care le avea la balcon și a adus merele din balcon. Mai departe inculpata Arcuș Elena i-a spus că este o femeie foarte bună, vrea să îi fie mamă, deoarece tatăl ei este în Portugalia este businessman el acolo construiește apartamente. După ce a băut partea vătămată vinul aproximativ în câteva minute aproape și-a pierdut cunoștința a început a ameți și o trăgea foarte tare la somn, nu putea sta pe picioarele ei și i-a solicitat să plece și că o să continue în această discuție altădată, deoarece nu putea sta pe picioare și a petrecut-o din apartament, când a petrecut-o din apartament, inculpata Arcuș Elena folosindu-se de moment, pe ascuns a sustras geanta acesteia în care se aflau mai multe

lucruri medicamente scumpe, un aparat pentru masaj din Japonia foarte scump, și erau acei 300 lei care i-a dat oaspetele și încă 450 lei ai ei și costul genții, cauzându-i ultimei daune considerabile, astfel s-a constatat că inculpata s-a folosit de momentul când partea vătămată a refuzat să servească paharul de vin.

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatei date în cadrul instanței de fond, precum că, nu a furat nici o geantă de la partea vătămată și că aceasta spune minciuni, or, la materialele cauzei au fost administrate suficiente probe care confirmă vinovăția ultimei, care sunt consecutive și coroborează între ele, ori după cum se constată din activitatea inculpatei, aceasta este o îndeletnicire a ei.

Instanța de apel a combătut argumentul invocat de avocatul Danciuc Ghenadie precum că, inculpata nu a comis fapta incriminată, or, de către instanța de fond au fost apreciate toate probele coroborate în ansamblu din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar versiunea apelului nu și-a găsit confirmare.

În viziunea instanței de apel alegerile apelantului precum că, de către instanța de fond nu au fost prezentate careva probe, precum că, Arcuș Elena a săvârșit infracțiunea, or, în cadrul cercetării judecătorești au fost prezentate și cercetate procesul-verbal de examinare a descifrărilor telefonice din 12.08.2016, potrivit căruia sa stabilit că, de pe numărul părții vătămate Mihaliuc Anna - XXXXX a fost apelată de mai multe ori bănuita Arcuș Elena, fapt confirmat de către martorul Axenti Andei, precum că numărul în cauză-i aparține cet. Arcuș Elena (f.d.41), precum și procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie în baza căruia partea vătămată Mihaliuc Anna a recunoscut-o pe bănuita Arcuș Elena, ca persoana care i-a sustras bunurile (f.d.49).

Instanța de apel nu a reținut ca întemeiate declarațiile inculpatei Arcuș Elena, precum că nu a comis infracțiunea incriminată prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, iar partea vătămată spune minciuni, acestea fiind considerate ca o metodă de apărare și ascundere a realității, deoarece aceste declarații vin în contradicție cu starea lucrurilor de fapt cât și probele existente pe dosar, inclusiv cu depozițiile părții vătămate, apreciindu-le ca fiind veridice, deoarece sunt consecutive, se completează reciproc, date sub jurământ, fiind avertizată de răspundere penală pentru declarații false, iar temei de a nu crede acestor declarații instanța de judecată nu are, mai mult ca atât, declarațiile lor fiind confirmate prin probele materiale cum ar fi procesele-verbale de examinarea a descifrărilor telefonice și de recunoaștere a persoanei după fotografie, care se completează reciproc.

De asemenea, instanța de apel a reținut că, pe parcursul judecării cauzei penale nu s-au constatat circumstanțe, care ar putea provoca dubii în

veridicitatea declarațiilor părții vătămate, deoarece în cadrul urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești dânsa a dat aceleași declarații, din care motiv instanța de apel nu a reținut ca plauzibile argumentele invocate de avocatul Danciuc Ghenadie și de inculpata Arcuș Elena, precum că, aceasta urmează a fi achitată.

Instanța de apel a reiterat că, nu pot fi reținute ca fiind plauzibile argumentele apărării privind achitarea inculpatei, ori de către instanța de fond au fost cercetate în ansamblu probele, verificate în ședința instanței de apel, fiind analizate în ansamblu prin prisma art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al coroborării lor. Astfel, instanța de fond a argumentat deplin poziția adoptată, cât din punct de vedere a cercetării în ansamblu a circumstanțelor cauzei, atât și din punct de vedere a prevederilor legale. În general, argumentele aduse de către avocatul Danciuc Ghenadie și inculpata Arcuș Elena în cererile de apel au făcut obiectul cercetării în instanța de fond și nu și-au găsit confirmarea, sentința fiind una legală motivată și întemeiată.

La determinarea tipului și măsurii de pedeapsă, instanța de fond a ținut cont de prevederile art.75-77 Cod penal adică, de pericolul social al crimei comise de Arcuș Elena, de gravitatea infracțiunii comise, care se califică ca infracțiune mai puțin gravă, Arcuș Elenei XXXXX cu titlu de circumstanță agravantă se reține faptul săvârșirii infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată or, Arcuș Elena a fost anterior judecată prin: sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 01.07.2008 în baza art. 186 alin. 2) lit. d) Cod Penal la pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 300 u.c.; sentința Judecătoriei Hîncești din 12.03.2012 în baza art. 186 alin. 2) lit. d) Cod Penal la 3 ani închisoare, cu amânarea executării sentinței până la împlinirea vârstei de 8 ani a copilului minor, până la 29.10.2013, liberată de executarea pedepsei prin încheierea Judecătoriei Hîncești din 11.12.2013; sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 25.03.2016 în baza art. 186 alin. 2) lit. d) Cod penal la 2 ani închisoare cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani; sentința Judecătoriei Hîncești din 15.08.2016 în baza art. 360 alin. 2) Cod penal la 3 ani și 6 luni închisoare cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 3 ani; sentința Judecătoriei Ungheni din 14.11.2016 în baza art. 190 alin. 2) lit. c) Cod penal la 2 ani și 4 luni închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspunde materială pe un termen de 2 ani; sentința Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 13.12.2016 în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal la 4 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei; sentința Judecătoriei Strășeni (sediul central) din 06 decembrie 2017 modificat prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08

februarie 2018 în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 84 Cod Penal la 6 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere material, astfel, inculpata Arcuș Elena XXXXX are antecedente penale nestinse, totodată a săvârșit infracțiunea incriminată în stare de recidivă.

Deci, la aplicarea pedepsei instanța de apel a reținut că, instanța de fond a ținut cont că, scopul aplicării pedepselor penale este de protejare a societății de infractori și de infracțiunile comise de ei, de apărare a societății împotriva celor mai grave fapte antisociale și prevenirea lor, de persoana inculpatului care nu a recunoscut vinovăția, nu a recuperat prejudiciul părții vătămate, se caracterizează negativ, anterior a fost condamnată, a comis infracțiunea în stare de recidivă, unde prima instanță corect, legal și întemeiat a aplicat prin prisma prevederilor art. 84 alin. (4) Cod penal, în privința inculpatei o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 7 (șapte) ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, pentru femei și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere material pe un termen de 2 (doi) ani, pedeapsă pe care o consideră echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei.

În partea ce ține de condițiile de detenție contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din Penitenciarul nr. 13 – Chișinău, inculpata Arcuș Elena, în apelul înaintat, a invocat aflarea sa pe parcursul unei perioade îndelungate de timp, în mai multe celule din Penitenciarul nr. 13 – Chișinău, care erau supraaglomerate și care nu dispuneau de spațiul de 4 m² care e necesar să revină fiecărui condamnat, la fel a făcut trimitere la faptul că, în celule era mușcați, gândaci, păduchi, râie, ș.a., însă instanța de apel a respins solicitările apelantei cu privire la aplicarea în privința ei a prevederilor art. 385 alin. (4), (5), (6) Cod de procedură penală, ca neîntemeiate, or, la materialele cauzei nu a fost prezentat raportul instituției penitenciare în care se deține ultima cu indicarea perioadelor în care inculpata Arcuș Elena a fost deținută în Penitenciarul nr. 13 mun. Chișinău, pentru a putea fi calculate termenul reducerilor solicitate.

La fel, au fost respinse și alegațiile cu privire la neîndeplinirea condițiilor prevăzute de lege cu privire la forma și conținutul rechizitoriului, ce echivalează cu încălcarea prevederilor legale referitoare la sesizarea instanței, încălcare, care potrivit art. 251 alin. (3) Cod de procedură penală atrage nulitatea absolută a actului procedural, or, instanța de apel a atestat că atât, ordonanța de învinuire cât și rechizitoriul corespund rigorilor prevederilor art. 281, 296 Cod de procedură penală și art. 6 din CEDO: care prevede că orice persoană acuzată de o infracțiune are ca minimum dreptul

să fie informată în cel mai scurt timp, într-o limbă pe care o înțelege și de o manieră detaliată asupra naturii și cauzei acuuzării împotriva sa.

În acest context, instanța de apel a subliniat că actul de învinuire cât și de sesizare a instanței corespund rigurozității dispozițiilor legale ce impun ca învinuirea să fie clară, concretă și previzibilă, or, fiind expediat rechizitoriul inculpatei Arcuș Elena, la data de 31.01.2017, aceasta nu a invocat încălcarea prevederilor legale referitoare la sesizarea instanței, astfel, aceste argumente sunt lipsite de suport legal, din ce motiv urmează a fi respinse, ca nefondate.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Danciuc Ghenadie în numele inculpatei, prin care invocând în calitate de temei pentru recurs ordinar prevederile *art. 427 alin.(1) pct. 6, 8), 10, Cod de procedură penală*, a solicitat casarea deciziei și sentinței, cu remiterea cazului la rejudecare.

5.1. În motivarea recursului ordinar, avocatul a menționat că:

- sentința primei instanțe și decizia instanței de apel pe acest caz sunt afectate de erori de drept;

- fapta de care este condamnată inculpata - art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, nu a fost săvârșită de către condamnată, acuizarea nu a prezentat careva probe în confirmarea declarațiilor părții vătămate. Sentința se bazează exclusiv pe declarațiile părții vătămate;

- referitor la aplicarea art. 385 alin. (4), (5), (6) Cod de procedură penală, instanța de apel de fapt nu a examinat acest capăt de cerere și nici nu a solicitat raportul de la instituția penitenciară;

- prin neexaminarea cereri prin prisma art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală, instanța de fond și instanța de apel greșit au individualizat pedeapsa care urmează a fi executată efectiv de către condamnată;

- instanța de apel a indicat eronat în dispozitivul deciziei din 23.07.2020 că termenul de executare a pedepsei a-l calcula din 23.07.2020 ori Arcuș Elena până la această dată a executat o parte din pedeapsa stabilită prin decizia Curții de Apel din 08.02.2018;

- instanța de apel a indicat eronat că decizia integrală a fost pronunțată la 24.08.2020 ori pe portalul instanței de judecată data pronunțării este 08.09.2020.

6. Referință asupra recursului declarat a fost depusă de către avocatul Croitor Alexei în numele părții vătămate Mihaliuc Anna, prin care a solicitat respingerea cererii de recurs, deoarece nu a fost constatată prezența în speță a unei erori de drept, care ar servi drept temei de intervenire a instanței de recurs în sensul casării deciziei atacate.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat în cauza deferită judecării, autorul invocă ca temeiuri de drept pentru casarea hotărârii contestate pct. 6) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că, *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocând că *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*, precum și pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Colegiul penal menționează că, temeiurile pentru recurs invocate de către recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în cauza supusă judecării sunt aplicabile atunci când instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Adică, este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

Verificând hotărârea atacată, instanța de recurs apreciază că aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în hotărârea adoptată, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

De asemenea, instanța de recurs în prezenta speță nu acceptă criticile recurentului, precum că hotărârea instanței de apel nu conține motivele ce au stat la baza adoptării soluției. Tot aici, urmează de menționat, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de condamnare, adică așa cum s-a procedat, de

altfel, în cauza dată. Instanța de apel fiind investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect de a menține sentința prin care inculpata a fost condamnat pentru infracțiunea comisă, deoarece fapta acesteia întrunește elementele faptei prejudiciabile prevăzute de legea penală, imputată ei, concluzii ce au rezultat în urma analizei coroborate a cumulului de probe administrat la dosar.

Prin urmare, contrar celor invocate de către recurent, Colegiul penal verificând lucrările dosarului remarcă, că judecând apelul declarat, la caz, instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, audiind suplimentar inculpata precum și partea vătămată, cercetând suplimentar materialele cauzei în ședința instanței de apel, cu consemnarea lor în procesul verbal al ședinței de judecată, adoptând în consecință o soluție corectă de menținere a sentinței prin care inculpata Arcuș Elena a fost recunoscută vinovată în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, aplicându-i-se o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu aplicarea prevederilor art. 84 alin.(4) Cod penal, stabilindu-i definitiv pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere materială pe un termen de 2 ani.

Tot la acest capitol, instanța de recurs reține că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv hotărârea cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la caz, la respingerea apelurilor și menținerea sentinței.

În acest context, dat fiind faptul că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatei, în săvârșirea infracțiunii menționate mai sus, atât instanța de apel, cât și cea de recurs ordinar nu au avut temeiuri de a devia de la concluziile expuse în sentință în partea stabilirii vinovăției inculpatei la comiterea faptei prejudiciabile imputate acestuia. Respectiv, deoarece chestiunile invocate atât în apel, cât și recurs, au constituit obiect de analiză și în sentința adoptată de către prima instanță, iar potrivit jurisprudenței CtEDO, în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță.

Totodată, Colegiul penal atestă că, instanța de apel a respectat și prevederile art. 414 Cod de procedură penală, expunându-se asupra tuturor motivelor esențiale invocate în apeluri și prin hotărârea sa a oferit răspunsuri plauzibile și argumentate asupra acestora, în coraport cu circumstanțele stabilite în prezenta speță, ce au fost verificate în ședință de judecată.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că, temeiul pentru recurs invocat de recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit incidența în prezenta speță.

Cu referire la incidența temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocat în speță de către recurent, Colegiul penal menționează că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit lucrărilor dosarului se constată că, inculpata Arcuș Elena a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal și anume – furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Colegiul penal notează că, prima instanță în hotărârea adoptată a făcut o analiză amplă a probelor administrate la caz, în raport cu învinuirea înaintată inculpatei, oferind răspunsuri argumentate la criticile esențiale invocate de către apărătorul inculpatei și de către inculpată, care de altfel au fost identice și în procedurile de apel și recurs ordinar. Prin urmare, dat fiind faptul că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatei Arcuș Elena, în săvârșirea infracțiunii imputate. Atât instanța de apel, cât și cea de recurs ordinar nu au avut temeiuri de a devia de la concluziile menționate în sentința de condamnare.

Având în vedere cumulul de probe menționat și reținut de către instanțele de fond, Colegiul penal consideră că, acestea întemeiat au ajuns la concluzia despre vinovăția inculpatei Arcuș Elena în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

În sprijinul concluziilor instanțelor de fond, Colegiul penal menționează că, potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Contrar criticilor invocate, instanța de recurs consideră că, instanțele de fond justificat au constatat că în acțiunile inculpatei Arcuș Elena se întrunesc toate elementele infracțiunii incriminate, chestiune concluzionată prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpata Arcuș Elena și semnele componente de infracțiune prevăzută la art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, pedeapsa aplicată fiind în limitele legii, prima instanță acordând deplină eficiență prevederilor art. 7, 61 și 75 Cod penal, sentința cuprinzând datele privind persoana acestuia și circumstanțele care influențează asupra pedepsei, fiind luate în considerație gravitatea infracțiunii săvârșite, care potrivit art. 16 Cod penal, se clasifică ca fiind mai puțin gravă.

Așadar, prin cumulul de probe administrate la caz, instanțele de fond au avut suficiente temeiuri de a constata prezența în acțiunile inculpatei Arcuș Elena a elementelor infracțiunii imputate, iar în cumul argumentele invocate de către apărătorul inculpatei în recursul declarat fiind neîntemeiate și nesusceptibile de a răsturna soluțiile instanțelor de fond emise în speță.

Referitor la temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, Colegiul penal constată lipsa în recursul declarat a oricărei motivații desfășurate, precum și lipsa argumentelor concrete, esențiale la caz, care în viziunea recurentului a-r vicia hotărârea contestată.

Analizând acest temei în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare.

Colegiul reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de către instanțele de judecată, însă critică hotărârile instanțelor judecătorești referitor la pedeapsa aplicată.

Instanța de recurs consideră că motivele invocate de către recurent la acest capitol sunt lipsite de temei legal.

Astfel, Colegiul penal relevă că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Subsecvent, instanța de recurs reține că instanțele de judecată au dat deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, ținând cont de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor mai puțin grave, de persoana inculpatei, de comportamentul acesteia de până și după săvârșirea infracțiunii, cu titlu de circumstanță agravantă fiind reținut faptul că inculpata anterior a fost condamnată, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatei, precum și de condițiile de viață ale familiei acesteia.

Colegiul penal remarcă că recursul repetă textul apelului, argumentele expuse de recurent fiind anterior invocate în apel, iar instanța de apel, examinându-le în ansamblu, le-a dat o apreciere corespunzătoare, conform art. 414 Cod de procedură penală, pronunțându-se argumentat și detaliat asupra lor, a indicat temeiurile de fapt și de drept care au dus la emiterea respectivei soluții, precum și motivele adoptării ei, decizia instanței de apel în partea contestată fiind bine argumentată, motivată, legală și întemeiată, iar Colegiul penal nu a constatat existența vreunei erori care ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate, în această parte.

Astfel, Colegiul penal a stabilit că cumulul de probe cercetat și analizat în cauza deferită judecării, circumstanțele stabilite în prezenta speță, au fost deplin cercetate de instanța de apel ce i-a permis de astfel de a ajunge la concluzia că acțiunile inculpatei Arcuș Elena întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, iar soluția de menținere a sentinței este una corectă, respectiv decizia atacată corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, este legală și motivată, fiind apreciat just probatoriul administrat, indicând motive clare pe care și-a întemeiat hotărârea emisă.

Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aceste aspecte contestate și în prezentul recurs, nu se identifică, or instanța de apel s-a expus în decizia sa detaliat și argumentat asupra fiecărei chestiuni esențiale invocate de către părți în apel, iar motivarea din decizia acesteia, în virtutea

corectitudinii ei și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs ordinar o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Față de cele ce preced, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea instanței de apel atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Danciuc Ghenadie în numele inculpatei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 iulie 2020, în cauza penală în privința lui *Arcuș Elena XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 26 februarie 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda